

WALTER KORPI

Sveriges tillväxt följer de andra rikaste västländernas. Svar till SNS Konjunkturråd*

Under de senaste åren har företrädare för näringslivet, samhällsforskningen och den socialdemokratiska regeringen i stort sett samstämmt hävdad, att Sveriges ekonomiska tillväxt långvarigt och allvarligt har släpat efter den i andra jämförbara industriländer. Sifferunderlaget för dessa påståenden har i huvudsak producerats av näringslivsanknutna organ, bl a Studieförbundet Näringsliv och Samhälle (SNS).

När jag började granska fakta rörande den påstådda kraftiga och långvariga svenska eftersläpningen blev jag mer och mer häpen. Tvärsäkra påståenden till trots, på detta viktiga område fanns det helt enkelt inte några acceptabla studier, som kunde belägga eftersläpningen. Där påståendena om eftersläpningen överhuvudtaget åtföljdes av några siffror var urvalet ofta slarvigt och tendentiöst.

Utgångspunkten för min analys var att tillväxttakten i Sverige liksom i andra länder gått ned sedan de sk oljekriserna under 1970-talet och att Sverige nu har allvarliga ekonomiska problem. Men en systematisk genomgång av tillgängliga data gav inte något klart stöd för påståendena om en långvarig och kraftig svensk eftersläpning i tillväxt (se Korpi [1990]). Fram till 1988 har Sveriges tillväxt i stort sett följt den i de andra allra rikaste OECD-länderna. Vad gäller de preliminära siffrorna för 1989-91 diskuterade jag i min artikel möjligheten av ett trendbrott lika-

väl som alternativa tolkningar.

Jag illustrerade det grova slarvet i tidigare analyser med ett exempel från SNS-boken *I samtidens bakvatten?* Där påstår man att Sverige år 1950 var det överlägset rikaste landet i Europa men har fram till år 1988 halkat ned till femte plats när det gäller BNP per invånare (Söderström [1990] s 18-19). Min kontroll visade att författarna av SNS-boken läst fel i sina källor, inte tagit hänsyn till att olika rimliga beräkningssätt gav olika placering för Sverige, friskt blandat olika beräkningssätt för olika år, samt lagt till och dragit ifrån länder mellan olika år på ett sätt som påverkade Sveriges placering i rangordningen.

SNS-ekonomernas svar i detta nummer av *Ekonomisk Debatt* innehåller angrepp, blundande och en strategisk reträtt. De påstår att jag fört in en systematisk snedvridning i de empiriska preciseringarna men blundar för min kritik av slarvet i deras hantering av fakta. I en strategisk reträtt menar de, att den långvariga eftersläpningen delvis dolts av den svenska devalveringspolitiken.

Snedvridning?

SNS hävdar att mina preciseringar av produktionsmått, tidsperioder och jämförelseländer samt vägningen av länderna på ett otillbörligt sätt ger en positiv bild av den svenska utvecklingen. I forsknings-

Professor WALTER KORPI är verksam vid Institutet för social forskning, Stockholms universitet.

*Jag tackar Ingemar Kåreholt för utmärkt forskningsassistans och mina kollegor på SOFI för kritiska synpunkter på manuskriptet. Givetvis ansvarar jag ensam för här framförda synpunkter.

sammanhang är anklagelser för systematiska snedvridningar så pass allvarliga, att det borde krävas belägg innan de förs fram. SNS försöker inte ens att ge sådana belägg.

I ett uppenbarligen fruktlöst försök att undgå kritik av detta slag presenterade och analyserade jag *samtliga* tillgängliga OECD-data, publicerade likaväl som en del opublicerade tidsserier 1950-88, om utvecklingen av tillväxt och produktivitet i 18 av OECD-länderna. Som mått på materiell levnadsstandard redovisade jag BNP per invånare och BNP i köpkraftspariteter per invånare. Dessa mått är tydligen inte sämre än att också SNS väljer att använda dem.

De mått på produktivitetstillväxt jag redovisade baserades på förändringarna av BNP per sysselsatt i hela ekonomin, produktiviteten i tillverkningsindustrin per arbetad timme och per sysselsatt samt produktivitet per anställd i den privata sektorn. Här är dock vissa mått klart sämre än andra. Det överlägset bästa och mest jämförbara måttet är utvecklingen av produktiviteten per arbetad timme inom tillverkningsindustrin.

SNS vill använda BNP per sysselsatt som ett välfärdsmått och andra har använt det för att mäta produktivitet. Men västländerna skiljer sig mycket kraftigt åt beträffande andelen av den arbetsföra befolkningen som är sysselsatt liksom i fördelningen av de sysselsatta mellan industrin, den privata tjänstesektorn och den offentliga sektorn. Dessa tre sektorer har som bekant mycket olika produktivitetstillväxning. Gängse metoder för produktivitetmätningar är mest meningsfulla inom tillverkningsindustrin men blir mycket tvivelaktiga inom den privata tjänstesektorn och kan inte tillämpas inom den offentliga sektorn. I jämförande studier blir därför BNP per sysselsatt ofta ett missvisande mått på välfärd och produktivitet. Enligt detta mått skulle välfärden och produktiviteten i Sverige kraftigt höjas om vi t ex minskade antalet sysselsatta ge-

nom att skära i AMS-program och i den offentliga sektorn så att den öppna arbetslösheten skulle öka till europeisk nivå, omkring 10 procent.

SNS påstår att jag skulle ha valt tidsperioden 1970-87 för mina data och alltså förbisett de senaste årens utveckling. Men som klart framgår i tabellerna går mina data fram så långt de då var tillgängliga, dvs 1988 och med början 1950. Data från de allra senaste åren är dock mycket osäkra och kommer att revideras upprepade gånger. I OECDs *Historical Statistics* angavs t ex tillväxten av BNP per invånare i Sverige för år 1986 vid första publiceringen till 0,9 procent för att två år senare höjas till 2,0 procent. Liknande revideringar på en procentenhet eller mer uppåt eller nedåt är inte ovanliga. Denna osäkerhet är givetvis ändå större när det gäller prognoserna för 1990 och 1991. Jag tror därför att vi i debatten måste skilja mellan vad som kan beläggas någorlunda säkert fram till 1988 och vad som kan hända i framtiden.

SNS menar att Sverige otillbörligt gynnas av att jag inte gett länderna vikter efter deras befolkningsstorlekar. Mitt val här baseras på tanken att vi kan betrakta länderna som enheter i ett "naturligt experiment", där varje enhet utsätts för olika "politikbehandling". En vägning skulle leda till att utfallet i den största enheten, USA, får lika stor betydelse som de sammanlagda utfallen för Australien, Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Irland, Kanada, Nederländerna, Norge, Nya Zeeland, Sverige, Schweiz, Storbritannien och Österrike. I deskriptiva sammanhang kan man göra vägningar men i en kausal ansats är detta inte rimligt. Om SNS hade kontrollerat vad vägningen skulle betyda för min analys hade man funnit att det här knappast spelar någon roll.

SNS vill ogärna acceptera att vi i jämförande studier av ekonomisk tillväxt måste ta hänsyn till vad man kan kalla upphinnarfaktorn (*catch up*), dvs det fak-

tum att åtminstone i västvärlden de allra rikaste länderna tenderar att ha en svagare procentuell tillväxt än de mindre rika länderna.¹ Här har SNS-ekonomerna hamnat i bakvattnet av den samtida internationella forskardebatten, där detta nu är allmänt accepterat (se tex Maddison [1982], Abramovitz [1986], Kormendi och Meguire [1985], Dowrick och Nguyen [1989]). Frågan är inte om man skall ta hänsyn till upphinnarfaktorn utan hur man skall göra det. Jag valde att jämföra Sverige med länder som i utgångsläget befann sig på en något så när lika utvecklingsnivå, nämligen dels de 17 rikaste OECD-länderna som varit politiska demokratier under efterkrigstiden, dels för att få ännu bättre kontroll på upphinnarfaktorn, de sju under sextioalet allra rikaste länderna. Av dessa var tre länder rikare än Sverige medan fyra var mindre rika, något som kunde väntas ge en rimlig balans på medelvärdet för gruppen. Ett alternativ här är att använda statistisk regressions teknik.

SNS fortsätter att jämföra Sverige med hela OECD eller vill ha med fjorton mindre rika länder. I sådana jämförelser blir de mindre rika länderna överrepresenterade. SNS bortser alltså från upphinnarfaktorn och den förblir därför, helt i onödan, en alternativ förklaring till de skillnader man observerar.

SNS-ekonomerna har alltså inte någon grund för sina anklagelser om systematisk snedvridning. De bor dock i fortsättningen på det ena eller andra sättet föra in kontroller för upphinnarfaktorn.

Slarv och snedvridning

Det är förstaeligt ehuru inte särskilt klädsamt att SNS-ekonomerna inte vill diskutera det slarv med fakta som jag gav exempel på i deras bok. Slarvande med fakta är dock tyvärr vanliga på det här området. Många tycks ta den svenska eftersläpningen som så självklar att den egentligen inte behöver beläggas. Märk-

ligt ofta brukar slarvet dock stärka det synbara stödet för eftersläpningshypotesen. Vi måste därför föra en seriös diskussion om problemen. Utrymmet tillåter här bara några ytterligare exempel.

SNS försöker att belägga den svenska eftersläpningen genom en enkel tabell för tillväxt i BNP per invånare för Sverige, USA, Västtyskland och Storbritannien sedan 1870. Åren 1870–1988 har delats upp i sex tidsperioder varav fyra kommer före 1973. Man sammanfattar: "Sverige ligger högst i tillväxtligen under alla tidsperioder fram till 1970-talets början." (Söderström [1990] s 15). Men deras tabell visar faktiskt att fram till 1973 ligger Sverige högst bara under en av de fyra tidsperioderna.

I sin replik har SNS-ekonomerna i Tabell 1 angett Sverige position i termer av BNP per invånare i köpkraftspariteter 1970–88. De säger att "Sveriges position försämrats från tredje till sjunde plats under perioden". Detta låter som ett stöd för tanken att "den svenska modellen" leder till lägre tillväxt. Men en granskning visar följande.

I utgångsläget 1970–72 var Sverige inte trea utan fyra, efter USA, Kanada och Schweiz. SNS nämner inte heller vilka länder som sedan 1970–72 gått förbi Sverige, kanske därför att eftersläpningstesen då skulle förlora i tyngd. Det handlar nämligen om Norge, Luxemburg och Island. Att Norge redan 1978 går förbi Sverige hänger uppenbarligen ihop med Nordsjöoljan och säger ingenting om "den svenska modellen". Och vilka politiska lärdomar kan vi egentligen dra av utvecklingen i Luxemburg och på Island? Dessa länders ekonomier påverkas av en mängd speciella faktorer därför att de är så små – av ungefär samma storlek som Malmö kommun. I seriösa diskussioner

¹ Detta behöver dock inte galla för den absoluta tillväxten. Effekten av upphinnarfaktorn behöver inte heller vara linear.

av effekterna av den svenska modellen måste vi rimligen behandla Luxemburg och Island som kuriosas.

En stickprovskontroll i OECDs *National Accounts 1960-1988* visar ytterligare exempel på slarv i SNS-repliken. När det gäller den privata konsumtionen per invånare i Tabell 2 kom Sverige år 1970-72 inte på fjärde plats, som tabellen säger, utan på åttonde plats.

Men i diskussionen om den svenska efterläpningen ser man också sådant som knappast kan slätas över som slarv. Till skillnad från alla forskare på det här området har bl a SNS ansträngt sig för att ta fram och att popularisera det som på svenska oegentligt kallas bruttonationalinkomst (BNI) som mått på den ekonomiska utvecklingen. SNS använder BNI för att försöka belägga den svenska efterläpningen, bl a i förhållande till Schweiz och USA, och påstår att BNI-siffrorna "talar sitt eget tydliga språk" (Soderström [1990] s 7-9).

Men BNI-siffrorna talar i stället om långsökta försök att hitta något mått som skall bevisa den antagna svenska efterläpningen. Frånsett en korrektion för bytesförhållandet är relationen mellan BNP och BNI nämligen främst den, att räntorna på utlandsskulden dras av från BNP för att ge BNI. För Sveriges del har de ökande räntorna på utlandsskulden sedan slutet av 1970-talet kraftigt dragit ned BNI i förhållande till BNP. Även om BNI-måttet kan vara av relevans i speciella sammanhang bör det inte användas i en diskussion av "den svenska modellens" effekter på vår produktionsförmåga och ekonomiska tillväxt. De pengar vi betalar våra utlandsskulder med har tjänats ihop inom landet och skall därför tas med i beräkningen när vi diskuterar Sveriges produktionsförmåga. Effekterna av förändringar av bytesförhållandet kan i stället studeras bl a genom att använda köpkraftspariteter.

I SNS-repliken delar man upp den totala BNP i konsumtion inom privat re-

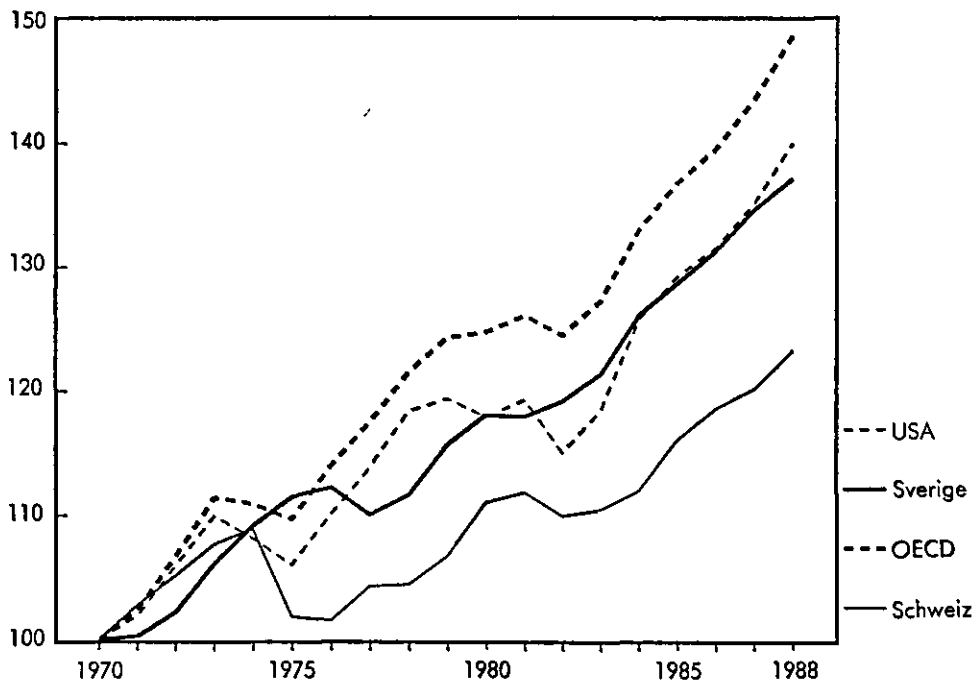
spektive offentlig sektor (Tabell 2 och Tabell 4) och menar sig därigenom kunna visa att i Sverige har "utvecklingen i den privata sektorn av ekonomin varit mycket svag". Men den här uppdelningen är bara ett annat sätt att illustrera det välkända faktum, att den offentliga sektorn har blivit större i Sverige än i andra länder. Detta återspeglar främst ett politiskt val mellan offentlig och privat konsumtion, bl a när det gäller att driva sjukvård, åldersvård och andra tjänster. För att få veta om "utvecklingen i den privata sektorn av ekonomin varit mycket svag" eller inte måste vi se på produktivitetsutvecklingen där och i tillverkningsindustrin (se nedan). Efterläpningshypotesens anhängare måste visa att en ökande offentlig sektor minskar den totala BNP. Att den påverkar fördelningen av den totala BNP mellan den offentliga och den privata sektorn är självklart.

Sverige 1970-88

Det oftast anförda belägget för att Sverige släpar efter i tillväxt är den i sig riktiga observationen, att Sverige sedan början av 1970-talet har haft en lägre tillväxt än genomsnittet för hela OECD-området (Figur 1). Men vi måste här ställa frågan, om detta beror på "den svenska modellen" eller på den ovan diskuterade upphinnarfaktorn. Också andra av de rikaste länderna, bl a USA och Schweiz, har nämligen haft en långsammare tillväxt än OECD-genomsnittet, precis som upphinnarhypotesen förutsäger. Tvärtemot vad SNS påstår har tillväxten i Sverige legat på ungefär samma nivå som i USA och har varit högre än i Schweiz. Innan vi drar slutsatser om "den svenska modellens" effekter måste vi, som ovan diskuterats, kontrollera för upphinnarfaktorn, antingen genom att koncentrera jämförelserna till en grupp av de rikaste länderna eller på statistisk väg.

Dowrick och Nguyen [1989] har jämfört OECD-ländernas tillväxt 1950-85.

Figur 1 Real BNP per invånare 1970–88 i OECD, Sverige, Schweiz och USA (1970=100).

Tabell 1 Avvikelser från OECDs genomsnittliga tillväxt av BNP per invånare för 18 länder 1950–85 efter justering för upphinnarfaktorn.

	Tidsperiod		
	1950–60	1960–73	1973–85
Japan	2,17	3,34	0,98
Västtyskland	0,10	0,93	1,37
Österrike	1,37	0,28	1,18
Norge	0,06	0,06	1,91
Frankrike	0,48	1,08	0,42
Finland	0,30	0,49	0,70
Danmark	0,72	0,59	0,33
Sverige	1,00	0,26	0,25
Kanada	-0,96	0,65	0,64
Belgien	-0,57	0,70	0,20
USA	-0,26	0,02	0,61
Italien	1,29	-0,23	-0,45
Nederländerna	0,19	0,46	-0,53
Schweiz	1,28	-0,32	-0,54
Australien	-0,22	-0,05	-0,14
Storbritannien	-0,41	-1,17	-0,52
Nya Zeeland	-0,63	-1,25	-1,15
Irland	-1,95	-0,95	-1,09

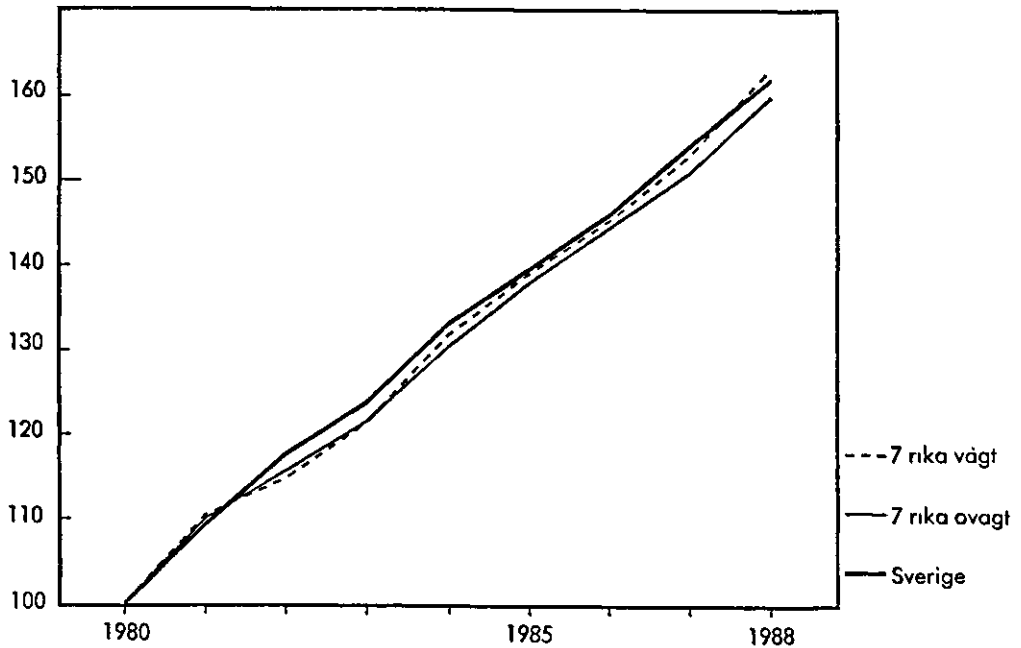
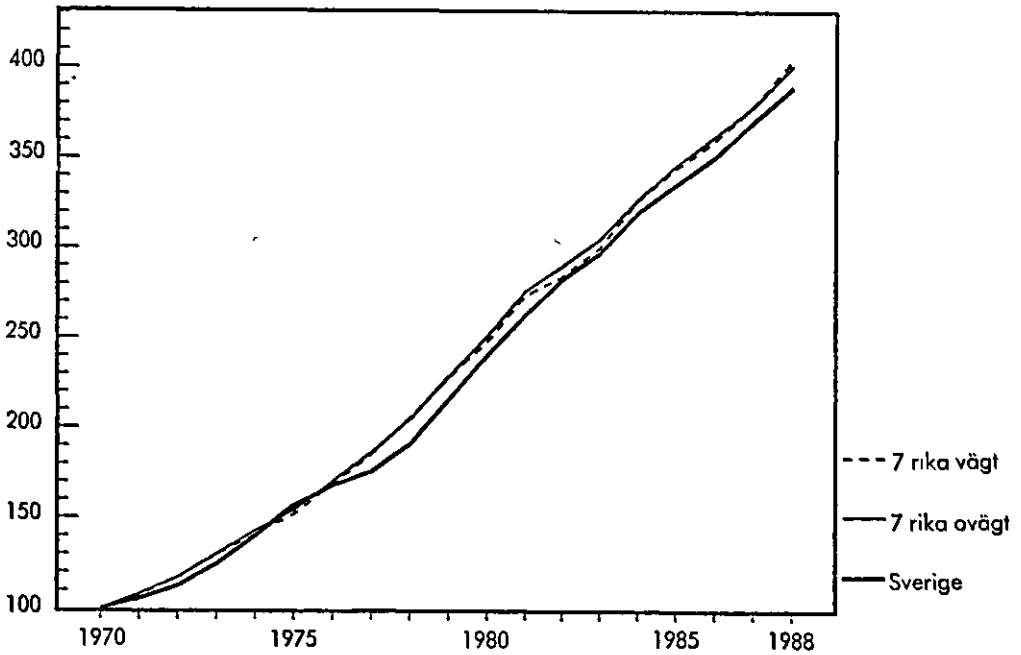
Källa: Dowrick & Nguyen [1989].

De finner att utrymmet för upphinnarfaktorn i utgångslaget, dvs landets BNP per invånare 1950 i förhållande till det rikaste landet (USA), kan förklara nästan 60 procent av variationen i tillväxt mellan länderna. De räknar också fram skillnaden mellan tillväxten i respektive land och i OECD sedan man genom en regressionsansats justerat tillväxtsiffrorna för upphinnarfaktorn.²

De justerade tillväxtsiffrorna presenteras i Tabell 1. Vi ser att Japan, Västtyskland, Österrike och Norge har haft en betydligt snabbare tillväxt än vad man skulle väntat sig givet deras upphinningsutrymme. Däremot har särskilt Irland, Nya

²Tillväxtsiffrorna är trendkorrigerade med periodiseringen 1950–60, 1960–73 och 1973–85. I regressionsberäkningarna har upphinnarfaktorn definierats som logaritmen av trenden i BNP per invånare i förhållande till USA vid periodens början.

Figur 2 BNP per invånare uttryckt i köpkraftspariteter i Sverige samt medelvärdet, vägt resp ovägt, i sju rika västländer (1970 = 100 resp 1980 = 100).

Zeeland och Storbritannien växt påtagligt långsammare än vad man hade kunnat vänta sig. Efter justeringen för utgångsnivån kommer Sverige här i en mellangrupp med måttliga men positiva avvikelser från OECD-medelvärdet. Liksom mitt försök att kontrollera för upphinnarfaktorn genom att jämföra Sverige med de allra rikaste västländerna leder alltså en justering för denna effekt genom en regressionsansats till samma slutsats. *Givet sin ekonomiska utvecklingsnivå har Sverige under efterkrigstiden inte släpat efter de andra OECD-länderna i ekonomisk tillväxttakt.*

1980-talet och framtiden

SNS-ekonomerna havdar att Sverige sedan början av 1970-talet haft en lägre tillväxt än andra jämförbara länder. De skriver: "Försvagningen under andra halvan av 1970-talet avbröts tillfälligt av ett uppsving efter devalveringen. När effekterna av de stora devalveringarna ebbat ut framträder åter den underliggande svaga tillväxtkapaciteten i den svenska ekonomin." Den kritiske läsaren har dock svårt att i deras eget sifferunderlag se den underliggande svenska svagheten träda fram.

Låt oss därför granska relevanta fakta för utvecklingen sedan 1970 och då särskilt se på 1980-talet, då enligt SNS devalveringseffekterna klingat ut och Sveriges svagare tillväxtförmåga skall komma i dagen. Vi väljer det mått SNS använt, nämligen BNP per invånare uttryckt i köpkraftspariteter. I *Figur 2* visas utvecklingen från 1970 respektive 1980 av köpkraftspariteterna per invånare i Sverige och medelvärdet för de sju rika OECD-länderna USA, Schweiz, Kanada, Nederländerna, Danmark, Västtyskland och Frankrike. Medelvärdet ges dels vägt efter befolkningstal men också ovägt. Vi ser att vägningen här inte spelar någon roll. Under oljekrisen på 1970-talet sjönk tillväxten i Sverige ett par tiondels procent

mer än i de andra rikaste länderna. Sedan dess har Sverige dock troget följt medelvärdet för de andra rika länderna. Vägt eller ovägt, under 1980-talets andra likasom under dess första halva har Sveriges BNP per invånare ökat ganska precis lika mycket som medelvärdet för de andra sju rikaste länderna.³ Den underliggande svaga svenska tillväxtkapaciteten, som SNS-ekonomerna påstår sig ha sett, träder alltså inte fram när vi analyserar det sifferunderlag de själva använt.

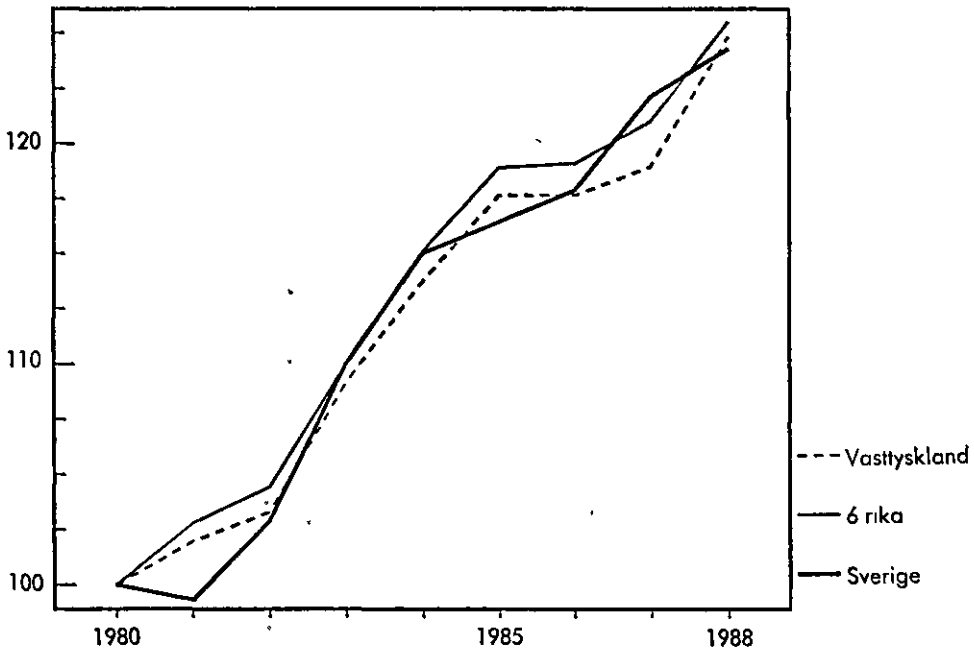
I min artikel framgick att BNP per sysselsatt (eller per arbetad timme) under 1980-talet har visat en nedåtgående trend i Sverige. Som jag ovan påpekat är detta dock ett ytterst tvivelaktigt produktivitetmått. Om det verkligen finns en svagare svensk produktivitet utveckling under andra halvan av 1980-talets borde den visa sig också när vi ser på det bästa och mest jämförbara måttet, produktivitetsförändringen per arbetad timme inom tillverkningsindustrin.

Men den produktivitetsnedgång som SNS säger sig ha observerat går inte heller att upptäcka här. I *Figur 3* framgår att den svenska produktivitetökningen per arbetad timme i tillverkningsindustrin ganska troget har följt medelvärdet för de sex rika OECD-länderna för vilka vi har data (USA, Kanada, Nederländerna, Danmark, Västtyskland och Frankrike). Under 1980-talet har den svenska tillverkningsindustrin faktiskt haft ungefär samma produktivitet utveckling som Västtysklands.

Argumentet att siffrorna för Sveriges tillväxt är alltför höga därför att produktiviteten i den offentliga sektorn har gått ned kan inte grundas på acceptabla metoder för att mäta den offentliga sektorns produktivitet. Det kan likaväl hävdas, att vi underskattar Sveriges utveckling ge-

³ Sedan 1980 har tillväxten av BNP per invånare i Sverige följt medelvärdet för alla de andra 17 länderna jag använt i jämförelserna.

Figur 3 Produktivitet per arbetad timme i tillverkningsindustrin 1980–88 i Sverige, Västtyskland och sex rika OECD-länder (1980 = 100).

nom att sätta den offentliga sektorns produktivetsökning lika med noll. En del andra länder, tex Norge, Västtyskland, Japan och Belgien, räknar i sina BNP-siffror in en inte obetydlig produktivetsökning i den offentliga sektorn.

SCBs preliminära siffra för 1989 års reala BNP-tillväxt per invånare i Sverige är förhållandevis låg, 1,4 procent. OECDs prognoser för 1990 och 1991 pekar också på en låg tillväxt för Sveriges del. Dessa siffror kommer att revideras upprepade gånger under de kommande fem åren. Den som sett vilket svaj revideringen av tillväxtsiffrorna kan leda till liksom den allmänna osäkerheten i ekonomiska prognoser tar nog dessa siffror med en viss nypa salt. Men det går givetvis inte att bortse från möjligheten, att vi kan stå inför ett trendbrott i den svenska tillväxtutvecklingen. Eftersläpningshypotesens anhängare skulle dock ha ett betydligt stabilare underlag om de lyckats belägga sina påståenden att de negativa effekterna av

”den svenska modellen” redan nu klart kan spåras i tillgängliga data. Vi måste därför här också diskutera alternativa tolkningar.

På lång sikt återspeglar ekonomisk tillväxt och produktivetsökningar effektiviseringar genom bl a organisation och teknologi. Empiriska studier visar att produktivetsutvecklingen på kort sikt enligt den s k Verdoorns lag (Faxén et al [1988] kap 3) däremot främst verkar hänga ihop med graden av kapacitetsutnyttjande. Om vi tar arbetslöshetsnivån som mått på kapacitetsutnyttjande har Sverige under andra halvan av 1980-talet varit det land som klart legat närmast kapacitetstaket.

Under 1960- och 1970-talen hade Sverige ännu betydande arbetskraftsreserver i jordbruket, men de är nu uttömda. På 1990-talet har de andra västländerna stora arbetskraftsreserver bland de arbetslösa. Inte heller dessa reserver finns i Sverige. Bland västländerna är Sverige alltså unikt genom att vi under de senaste åren legat

närmast kapacitetstaket. Dessa förhållanden måste beaktas när vi diskuterar den framtida utvecklingen av Sveriges tillväxt. Sveriges ekonomiska problem är så pass allvarliga att de kräver realism, inte svartmålningar.

Men bland samhällsforskarna och mediefolket borde diskussionen om Sveriges eftersläpning leda till en självprövning. Hur kan det komma sig att forskarna liksom medierna så starkt och samstämmigt har förmedlat en bild av Sverige som eftersläntrare trots att detta inte har och inte kan underbyggas med för alla tillgängliga OECD-siffror?

Referenser

Abramovitz, M, [1986], "Catching Up, Forging Ahead, and Falling Behind". *Journal*

- of Economic History*, Vol 46, s 385-406.
- Faxén, K-O, Odhner, C-E & Spånt, R, [1988], *Lönebildning i 90-talets samhällsekonomi*. Rabén & Sjögren, Stockholm.
- Dowrick, S & Nguyen, D-T, [1989], "OECD Comparative Economic Growth 1950-1985: Catch-up and Convergence". *American Economic Review*, Vol 79, s 1010-1030.
- Kormendi, R C & Meguire, P G, [1985], "Macroeconomic Determinants of Growth". *Journal of Monetary Economics*, Vol 16, s 141-163.
- Korpi, W, [1990], "Halkar Sverige efter? Vår ekonomiska tillväxt och produktivitet i jämförande belysning". *Ekonomisk Debatt*, Årg 18, Nr 5.
- Maddison, A, [1982], *Phases of Capitalist Development*. Oxford University Press, New York.
- Söderström, H Tson, (red), [1990], *I samtidens bakvatten?*. SNS, Stockholm.